

Γιάννη, κουβάλησέ με στην Ἀθήνα, ὅπου ξεχάσανε  
τὴν Ἀθηνά. Σύνεση καὶ δράση, θέλει σήμερα ἡ Ἑλλάδα».

Τὴν ἀκούω τὴν Κουκουβάγια. Καὶ τὰ λόγια τῆς με-  
λειῶ. Σίγουρα πῶς τὴν ἀγαπῶ τὴν Κουκουβάγια, τόρα.

Μὰ νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος δὲν ξαίρω τὶ δαίμονας μέσα  
μου ἀναστενάξει.

— «Ποῦ εἶστε, γλυκά, ποῦ εἶστε τρυφερά μου τῆς  
Ἀφροδίτης πιπίνια πιπινάκια ;»

## ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΠΑΡ

*Εἶτανε τόσο, ἡ ψυχὴ του, κουρασμένη...*

— *Κι ἔνοιωθε, ἀλήθεια, τόσο ματωμένη  
τὴν καρδιά...—*

*Τὴ νύχτα προπαντός. —*

*Σὰν ὀπτασία*

*πολύχρωμη περνοῦσαν ἀπὸ μπρός του,  
μὲς στοὺς καπνοῦς, παράξενες κυρίες,  
καὶ σοβαροί, ἀμίλητοι, ἀρχόντοι.*

*Μὰ ὅλοι εἶταν τόσο ξένοι, τόσο ξένοι...*

— *Κι ὦ, τὴν καρδιά του τὴ φτωχιά, τὴ μαραμένη...*

*Κι ὕστερα, μὲς στὸ θάμπος, πῶς χανόταν*

*κι αὐτός, σιωπηλά, στὶς συντροφίες...*

*πῶς ἔνοιωθε μονάχος... — Οὔτε κὰν*

*τὰ βήματά του ἀκούγονταν*

*μὲς στὰ παχυνὰ χαλιά...*

*Κι ὦ, ἡ ἀγαπημένη του γωνιά, ἡ ἐρημιτιά...*

*Κι ὅταν, κατόπιν, ἄρχιζεν ἡ ὀρχήστρα  
(τόσο παθιαίρικα καὶ τόσο ἀρμονικά...)*

*οἱ θύμησες πῶς ξύπναγαν, πικρά...*

— Δυὸ μάτια πὸν κοιτάζαν ντροπαλά,  
ἕνα πικρὸ καὶ μρωμένο δάσος...  
ἕνα σπιτάκι ἀγαπημένο... μακρονά...  
ἐκεῖ.. σὰ ζωγραφιὰ μισοσβυσμένη...

Μὰ ἔπαυε ἡ μουσικὴ — κι ὅλα πῶς φεύγαν  
μὲ τοῦ βιολιοῦ τὴν τελευταία δοξαριά...

(— Γκαρσόν!... Ποῦ εἶν' τὸ γκαρσόν;!... — κεῖ μακρονά...)

Καὶ σηκωνόταν (κι ὦ τὸ μῖσος, ὦ τὸ μῖσος,  
πῶς θέρριενε...)

— καὶ σηκωνότανε καρτερικά:

Γιατὶ εἶταν τόσο, ἡ ψυχὴ του κουρασμένη  
— κι ἐνωθε ἀλήθεια τόσο ματωμένη  
τὴν καρδιά...

ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ  
(ΙΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ)

## ΠΟΝΟΣ

Κι' ὁμως ἐσὺ δὲν πιστεβεσ, παρὰ σ' ἐρωτισμοὺς  
καὶ νά, πὸν τώρα ψεύτικος ἐφάνη ὁ Ἔρωτάς σου.  
Τώρα πὸν ὑψώθηκαν βαρειά  
τὰ τεῖχη τῆς Ζωῆς μας, τί μᾶς μένει;

Χωρὶς στὸ τέρμα τῆς ἀγάπης μας νὰ φθάσομε  
αἰῶνια παρεξηγημένοι, ἴσως,  
ἀκολουθοῦμε δρόμο ἀντίθετο κι' οἱ δυὸ  
καὶ φεύγομε μὲ τὴ ψυχὴ γιομάτη μῖσος.

«Ἀντίο» νά, ὁ χαιρετισμὸς ψυχρὰ πὸν μοῦπες τότε  
κι' ἐγώ, μὴ ἀπιστεκόμενος στὸν μάταιο πειρασμὸ  
ἔπνιξα κάποιον στεναγμὸ, πὸν μοῦβγαϊνε ἀπ' τὸ στήθος.

Κι' ἄτολμος πιά, μὲ τὴ ψυχὴ στὰ δόντια, καὶ μ' ἀνασασμούς,  
λυγμούς, γεμάτος ψυχικὴν ὀδύνην, μὲς στὸ πλήθος  
καθήκαμε, τὴν νέα μας ζητῶντας πιά Ζωή.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ